

2020

Det ensomme hjerte

Skrevet af

Brian Wind-Hansen

Baseret på romanen "Det ensomme hjerte" af

Tom Buk-Swienty

MEDVIRKENDE

FORTÆLLERNE

HANS HORN

GRELEIN

VENINDEN

MUSIKLÆREREN

HORNS MOR

FOTOGRAFEN

GYMNASTIKLÆREREN

BAUER

HORNS FAR

WESSELYS STEMME

MEIER

SKRIGET

BEFALINGSMANDEN

LØJTNANTEN

UNDEROFFICEREN

WESSELY

VOIGTLÄNDER

DEN SÅREDE SOLDAT

DEN BLINDE SOLDAT

KLAUS KOLLE

HORNS SØN

HORNS DATTER

INDHOLD

1. SCENE: STØVET I LUFTEN
2. SCENE: DANSEN
3. SCENE: EN LEKTION
4. SCENE: ET INSTRUMENT
5. SCENE: ANEMONER DER BLOMSTRER I ASKE
6. SCENE: 21 RØDE CIRKLER
7. SCENE: DET RETTE STOF
8. SCENE: EN VERDEN DER SKÆLVER
9. SCENE: DET SOM GRØR I MØRKET
10. SCENE: DEN SÆRLIGE AFDELING
11. SCENE: DRENGEN
12. SCENE: TÅGEN
13. SCENE: JERNPORTEN

PAUSE

14. SCENE: DET SOM BOR I STILHEDEN
15. SCENE: SYMFONIEN
16. SCENE: ORDENE
17. SCENE: KONGERIGET
18. SCENE: EN CELLO SUITE
19. SCENE: EN STOR KÆRLIGHED
20. SCENE: DEN SIDSTE DANS
21. SCENE: DEN SIDSTE NADVER
22. SCENE: VEJEN HJEM
23. SCENE: STØVET VI INDÅNDER

1. SCENE: STØVET I LUFTEN

FORTÆLLER

Solen skinner.

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

FORTÆLLER

Han er 24 år.

FORTÆLLER

Der er en duft af forår.

FORTÆLLER

Fuglesang.

FORTÆLLER

Den unge mand kigger på sine kammerater.

FORTÆLLER

De står på en lang række.

FORTÆLLER

Op ad muren.

FORTÆLLER

Foran skytterne.

FORTÆLLER

De er blege.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

De ryster.

FORTÆLLER

Våbnene rasler.

FORTÆLLER

Skytterne lægger an.

FORTÆLLER

Den unge mand lukker øjnene.

FORTÆLLER

Der er støv i luften.

Det ensomme hjerte

2. SCENE: DANSEN

På en restauration. Der er musik og livlig stemning.

HANS HORN bunder resten af sit ølkrus, retter på sit tøj, og går beslutsomt over til GRELEIN, der sidder ved et andet bord – i samtale med sin VENINDE. HORN stiller sig ved bordet, men GRELEIN og VENINDEN er opslugt i samtale og ænser ham ikke. HORN rømmer sig højlydt, og vinder GRELEINS og VENINDENS opmærksomhed.

HANS HORN

Godaften. Jeg er Fahnenjunkerfeldwebel Hans Detlef Horn, og jeg vil gerne have æren af at invitere de to frøkener på et glas vin.

GRELEIN og VENINDEN visker noget til hinanden og fniser.

GRELEIN

Og må man spørge, hvad deres intentioner er, hr. Fahnenjunkerfeldwebel?

HANS HORN

... mine intentioner?

GRELEIN

Ja?

HANS HORN

Øh...

GRELEIN

Hvad er der? Har katten taget Deres tunge?

HANS HORN

Nej, nej, den er skam lige her!

Det ensomme hjerte

HORN stikker tungen ud.

GRELEIN

De er vist ikke helt normal.

HANS HORN

Tværtimod, frøken, så er jeg forfærdelig normal. De derimod, er noget særligt. Det kan jeg se.

GRELEIN

Det siger De vel til alle piger.

HANS HORN

Jeg har aldrig sagt det før nu, det lover jeg Dem. Og De har stadig ikke svaret på mit spørgsmål:
Vin?

GRELEIN

Så lad gå.

HANS HORN

Råber til servitricen: Vin til bordet!

Byder GRELEIN op til dans: Mens vi venter på vinen?

GRELEIN

Vil De danse?!

HANS HORN

De danser måske ikke?

GRELEIN

Ikke med fremmede.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Jeg er 22 år. Jeg læser til læge. Jeg er født i Kiel, men min familie kommer oprindeligt fra Danmark. Jeg spiller cello, og spørger du mig, findes der ikke noget bedre end de tre B'er: Bach, Beethoven og Brahms. Tættere kommer man ikke på himlen.

HORN byder igen GRELEIN op til dans, men hun tager stadig ikke imod hans tilbud.

GRELEIN

Jeg hører hvad De siger, og alligevel føler jeg ikke, at jeg kender Dem bedre end før.

HANS HORN

I gymnasiet droppede min kæreste mig for en fyr i marinen, som var større end mig og havde flere penge end mig. Jeg græd i to måneder. Jeg har været med til at tage alt tøjet af en fuld mand og smøre ham ind i skosværte fra top til tå, og engang jeg var fuld, kastede jeg op ud over mig selv i en taxa.

HORN byder igen GRELEIN op til dans. Denne gang tager GRELEIN imod indbydelsen og går med ham ud på dansegulvet. De danser sammen, men lidt efter afbryder GRELEIN dansen.

GRELEIN

Tak for dansen, hr. Fahnenjunkerkfeldwebel, men nu er klokken mange.

HANS HORN

Må jeg have lov til at følge Dem hjem?

GRELEIN

Der er tre kilometer.

HANS HORN

Jo længere desto bedre.

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Lover De at opføre Dem ordentligt?

HANS HORN

De har mit ord.

HORN får lov til at tage GRELEIN under armen; de går gennem byens gader. HORN vil lægge armen om GRELEIN og trække hende tættere ind til sig, men GRELEIN trækker sig væk fra ham.

GRELEIN

Jeg kan godt huske Dem, at De ved det.

HANS HORN

Huske mig? Hvad mener De?

GRELEIN

Den aften jeg var sammen med min veninde og vores to peruvianske venner.

HANS HORN

Nåh... den aften...

GRELEIN

Jeg hørte, hvad De og Deres kammerat sagde ved bordet.

HANS HORN

Jeg mente det ikke... jeg var bare fuld og... jaloux. De var jo så smuk.

GRELEIN

Så De mente altså ikke, at jeg og min veninde nærmest skamferede vores nordiske race ved at være sammen med sådan to sortsmudskede mænd?

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Nej. Jeg skammer mig også over, jeg sagde de ting. Sådan er jeg slet ikke. De må tro på mig.

GRELEIN ser HORN an.

GRELEIN

Jeg vil lade tvivlen komme Dem til gode. Man er vel også uskyldig, indtil det modsatte er bevist. Er det ikke sådan man siger?

HORN kysser GRELEIN, men hun trækker sig væk fra ham.

HANS HORN

Er der noget galt?

GRELEIN

De brød deres løfte. De lovede at opføre Dem ordentligt.

HANS HORN

I krig og kærlighed gælder alle kneb. Er det ikke sådan man siger?

GRELEIN

Noget siger mig, at De kan tale Dem ud af det meste.

HANS HORN

Fra nu af skal vi være dus. Okay?

GRELEIN

Godnat, Horn.

GRELEIN kysser HORN på kinden og går.

3. SCENE: EN LEKTION

MUSIKLÆREREN slår kommanderende på en tom stol, med en buestreg til en cello; som en ordre til HANS HORN, om at han skal sætte sig.

HORN tøver og bliver stående, men MUSIKLÆREREN gentager insisterende sin ordre.

HORN sætter sig på stolen og får stukket en buestreg i hånden.

MUSIKLÆREREN viser HORN et greb og nogle bevægelser på celloen.

HORN forsøger at gengive MUSIKLÆRERENS instrukser men fejler, og MUSIKLÆREREN slår ham hårdt over fingrene med sin buestreg.

HORN forsøger igen, men endnu engang laver han en fejl og får et slag over fingrene. HORN ligner én der skal til at gå, men MUSIKLÆREREN beordrer ham til at fortsætte.

HORN forsøger en tredje gang, men igen laver han en fejl, og denne gang slår MUSIKLÆREREN ham i baghovedet med buestrengen.

HORN rejser sig op.

MUSIKLÆREREN peger kommanderende på stolen med buestrengen.

HORN kaster buestrengen væk og går.

4. SCENE: ET INSTRUMENT

FORTÆLLER

Der er en dreng.

HORNS MOR

Jeg har en god nyhed, lille skat. Jeg har besluttet, at du skal starte til musikundervisning.

FORTÆLLER

Drengen kommer tidligt hjem fra skole.

HORNS MOR

Der gemmer sig et helt usædvanligt talent inde i dig. Du har en musikalsk sjæl. Ligesom din mor. Du kan blive til noget stort. Men talent gror ikke af sig selv, det kræver hårdt arbejde, ellers visner det.

FORTÆLLER

Foran drengens hoveddør står en cykel med røde ballondæk.

HORNS MOR

Hvad siger du til klaveret? Det er sådan et smukt instrument. Jeg tror, det passer perfekt til dig.

FORTÆLLER

I drengens hjem lugter der af sved.

HORNS MOR

Sig mig, hvorfor i alverden ser du så sur ud?

FORTÆLLER

På sofaen ligger puder og tæpper hulter til bulter.

Det ensomme hjerte

HORNS MOR

Du skal ikke kigge sådan på mig.

FORTÆLLER

Drengen ved godt, hvem der kører på cyklen med de røde ballondæk. Det gør morens pianolærer.

HORNS MOR

Fint. Så bliver det ikke klaveret. Så bliver det cello. Det er et fremragende instrument. Og det er ikke til diskussion.

FORTÆLLER

Der er en dreng, der skamfuldt bærer en cello gennem byens gader.

Et instrument større end ham selv.

5. SCENE: ANEMONER DER BLOMSTRER I ASKE

GRELEIN og HANS HORN kommer slingrende gennem byen; grinende og berusede. HORN hylér mod månen som en ulv.

GRELEIN

Hvad laver du?

HANS HORN

Jeg hilser på månen; min gud.

GRELEIN

Hvad er det dog du ævler om, menneske?

HANS HORN

Jeg er ikke længere et menneske, frøken Grelein, jeg er en ulv!

GRELEIN

Griner. En ulv?!

HANS HORN

Hvorfor er det så morsomt?

GRELEIN

Hans. Søde, kære Hans, du er ikke nogen ulv. Du er højst et får i ulveklæder.

HANS HORN

Jeg skal give dig får!

HORN løber efter GRELEIN, der hvinende prøver at undslippe.

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Stop, Hans!

HANS HORN

Kom her, lille får!

GRELEIN

Hold op!

Det lykkes for HORN at fange GRELEIN. Han holder hende fast i et stramt greb.

HANS HORN

Jeg elsker dig.

GRELEIN

Er det vinen der taler?

HANS HORN

Min kærlighed til dig er uendelig. Ligesom universet. Vi skal altid være sammen.

GRELEIN

Altid?

HANS HORN

Altid.

GRELEIN og HORN kysser lidenskabeligt; imens de kysser går der adskillige dage.

HORN og GRELEIN står ikke længere på gaden, men i HORNS kvistlejlighed.

GRELEIN trækker sig væk fra HORN og ser lejligheden an.

GRELEIN

Så det er altså dit nye sted?

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Kan du lide det?

GRELEIN

Her er frygtelig varmt.

HANS HORN

Lad mig hjælpe dig.

HORN vil trække tøjet af GRELEIN, men hun trækker sig væk fra ham.

GRELEIN

Ikke nu, Hans.

HANS HORN

Hvorfor ikke?

GRELEIN

Jeg skal studere.

HANS HORN

Du kan da studere på et andet tidspunkt. Lad os nu bare nyde vores nye *elskovsrede*. Prøver fortsat at tage tøjet af GRELEIN.

GRELEIN

Hold så op!

HANS HORN

Det sagde du ikke forleden i parken.

GRELEIN

Det skulle jeg måske have gjort.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Nå? Og hvorfor gjorde du det så ikke?

GRELEIN

Det ved jeg snart heller ikke.

HANS HORN

Du kan ikke modstå mig.

GRELEIN

Ha! Jeg gjorde det, fordi, det tydeligvis var det eneste du kunne tænke på. Desuden forestillede jeg mig ærlig talt, at det ikke lige ville blive aktuelt igen foreløbigt. Men jeg tog tydeligvis fejl.

HANS HORN

Du har jo også lyst. Indrøm det nu bare.

HORN fortsætter med at kysse GRELEIN

GRELEIN

Giver du aldrig op?!

HANS HORN

Denne soldat kæmper til det sidste.

GRELEIN giver efter, og de kysser. Imens de kysser går der adskillige uger. Til sidst trækker GRELEIN sig væk fra HORN, som om hun kom i tanke om noget vigtigt.

GRELEIN

Grøden!

HANS HORN

Grøden?

Det ensomme hjerte

GRELEIN skynder sig hen og røre i grøden.

GRELEIN

Den må ikke brænde på!

HANS HORN

Der var faktisk engang, hvor jeg var vigtigere end grød.

GRELEIN

Intet varer forevig, Hans.

HANS HORN

Kan du huske første gang jeg viste dig lejligheden? Du kunne dårligt vente med at smide tøjet.

GRELEIN

Jeg tror, du skal have tjekket din hukommelse.

HANS HORN

Imiterer GRELEIN: ”Her er frygtelig varmt.”

GRELEIN

Ja, ja, den er god med dig.

HANS HORN

Hvordan har din dag været?

GRELEIN

Fin. Anemonerne er begyndt at springe ud. Jeg troede ellers ikke, de ville kunne gro i al den aske.

HANS HORN

Man skal ikke undervurdere naturens vilje til at overleve. Kan du ikke lige lade grøden passe sig selv bare et øjeblik?

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Nej, så brænder den bare på.

HANS HORN

Det er bare... der er noget, jeg er nødt til at spørge dig om...

GRELEIN

Så spørg.

HANS HORN

Har du ikke... taget på?

GRELEIN

Hvad siger du?!

HANS HORN

Undskyld, men du virker bare... jeg synes bare det ligner, at du har taget lidt på.

GRELEIN

Hans Detlef Horn, hvad er det du står og siger til mig?!

HANS HORN

Jeg vil bare –

GRELEIN

Ja, hvad er det egentlig du vil?!

HANS HORN

Grelein... jeg er nødt til at spørge dig... får du dine... menstruationer?

GRELEIN

Sådan noget spørger man ikke en kvinde om! Det er upassende.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Grelein. Hvor længe?

GRELEIN

Jeg ved det ikke. Et par måneder måske...

HANS HORN

Jeg tror, du er nødt til at se en læge.

GRELEIN

Vi er ikke engang gift! Hvad vil folk ikke tænke?! Jeg gør det ikke. Du får mig ikke til det.

HORN holder om GRELEIN.

HANS HORN

Det skal nok gå.

GRELEIN

Men hvad skal vi gøre, hvis jeg er...?

HANS HORN

Vi to kan klare alt sammen. Altid.

GRELEIN

Men kan vi overhovedet tillade os det?

HANS HORN

Hvad mener du?

GRELEIN

Det regner med aske, Hans. Hvordan kan vi sætte et barn ind i sådan en verden?

6. SCENE: 21 RØDE CIRKLER

En FOTOGRAF står klar til at tage et billede af en gruppe drenge.

FOTOGRAFEN

Stå nu stille, drenge! Koncentrer jer nu lidt, for guds skyld!

FORTÆLLER

Der er et sort-hvid fotografi.

FOTOGRAFEN

Ret ryggen for pokker!

FORTÆLLER

På fotografiet er der 27 16årige drenge, knælende og stående, flere af dem med smørrede grin eller halvt undertrykte fnis.

FOTOGRAFEN

Tag det nu lidt alvorligt! I ligner jo en flok lallende tåber!

FORTÆLLER

Oppe i højre hjørne står Böttcher. En buttet glad dreng, hvis humør aldrig bliver påvirket af, at han altid får de dårligste karakterer.

FOTOGRAFEN

Det gælder også dig med de tykke kinder!

FORTÆLLER

I den midterste række, nummer to til højre, står Exner. Han misser lidt skævt til fotografen, og hans næse ligner en stikkontakt. Han er en rod. Han stjæler ofte bilnøglerne til familiens Opel Olympia, og på sine forbudte køreture, tager han gerne kammeraterne med.

Det ensomme hjerte

FOTOGRAFEN

Nu tæller jeg ned fra tre! Og så kigger alle herop på mig!

FORTÆLLER

På første række sidder Jochen med foldede hænder om knæene, lukkede øjne og læberne presset hårdt sammen for at betvinge et grin. Han har et talent for sejlsport og elsker at være ude på vandet.

FOTOGRAFEN

SÅ ER DET NU, FOLKENS; TRE!

FORTÆLLER

Albrecht på første række, nummer tre fra højre, er den næst-dummeste elev i klassen. Men han er populær, fordi, hans far er admiral og øverstkommanderende for en hel flåde.

FOTOGRAFEN

TO!

FORTÆLLER

Bauer sidder ved siden af til højre for Hans Horn. Hans karakterer ligger lidt under Horns, og det kan han ikke snuppe. Han er misundelig og skjuler aldrig, hvor lidt han bryder sig om Horn.

FOTOGRAFEN

EN!

FORTÆLLER

Og så er der Dieter Krantz, på øverste række nummer to fra venstre, han er bedste venner med Horn.

FORTÆLLER

Dieter er en middelmådig elev fra et overklassehjem. Hans mor gør alt for, at han skal være sammen med Horn, som har klassens højeste karaktergennemsnit.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

En dag bliver Horn også inviteret til Dieter-familiens mægtige palæ for at spille. Han skal underholde byens fornemste borgere under middagen.

FORTÆLLER

Han får sit sorte konfirmationssæt på, en mørkeblå vinterfrakke ud over, et hvidt halstørklæde og en mørkeblå hat.

FORTÆLLER

Med hans cello under den ene arm og en buket blomster til værtinden i den anden hånd, går han stolt de fem kilometer til huset.

FORTÆLLER

Alle i hans familie er dybt benovet over, at han er inviteret til selskab i så fint et hjem.

FORTÆLLER

Efter de har spillet deres stykker, smugler Horn og Dieter en flaske brombærlikør med op på Dieters værelse. De blander den med sjatter, de har taget fra glassene omkring på bordene.

FORTÆLLER

Ud på natten bliver der bestilt en taxa til Horn. Han er blevet så fuld, at han falder ned ad hoveddørstrapperne.

FORTÆLLER

I den lummervarme taxa, som stinker af benzin, kaster Horn op. Først i hatten, og så ud over det hele.

FORTÆLLER

Taxachaufføren smider ham ud. Der er ikke mere end 200 meter hjem, men vejen er ved at blive gravet op, og ligner en skyttegravsstilling med jordvolde og dybe vandhuller.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Med sveden dryppende forcerer Horn på bedste soldatermaner voldene; han kravler og kryber frem.

FORTÆLLER

Klokken er omkring fem om morgenen, da han endelig når hoveddøren. Men han kan ikke finde nøglen, og da han endelig finder den, kan han ikke ramme nøglehullet.

FORTÆLLER

Til sidst lykkes det dog for Horn, at få væltet sig ind i hjemmet.

FORTÆLLER

Hans forældre bliver vækket af larmen. Faren, i natskjorte, ser på sin søn, tilsølet i bræk, hæver øjenbrynene og siger blot:

FORTÆLLER

”Smid det fulde svin over i et hjørne.”

FORTÆLLER

Hele Horns verden drejer og roterer og gynger, mens klumpen fra maven stiger højere og højere op i halsen, indtil den ikke kan holdes tilbage længere, og det hele eksploderer til sidst i bræk og elendighed.

FOTOGRAFEN

SMIL!

FOTOGRAFEN tager billedet.

FORTÆLLER

Der er et sort-hvid fotografi.

Det viser 27 drenge.

Under 21 af dem, er der tegnet en rød cirkel med et kryds i midten.

7. SCENE: DET RETTE STOF

GYMNASTIKLÆREREN

Ind på række! Kom så! Vi har jo ikke hele dagen! Det her er gymnastik - ikke syning!

Marcherer frem og tilbage og ser eleverne an.

”Ham alene, som ejer ungdommen, ejer fremtiden.”

Er der nogen, der kan fortælle mig, hvem der har sagt det?

Nej?

Det gjorde *Han*.

Han ved, at *I* er fremtiden.

Verden ligger for jeres fødder, drenge. Det er *jer*, der skal ud og erobre den.

Og jeg vil hjælpe jer.

Styrke jer.

I skal være hurtige som myndere.

Seje som læder.

Hårde som kruppstål!

Og hvem tror *I*, har skrevet de ord?

Nemlig. Det har *Han*.

I en stærk krop, gemmer der sig en sund sjæl, og det stærke vil altid sejre over det svage. Det er en naturlov.

I skal bare gøre, hvad jeg siger, så skal *I* nok blive til vindere! Og det der med at tænke selv, det kan *I* overlade til hestene, deres hoveder er også meget større.

Disciplin, drenge, det er den største af alle dyder.

Men nu har vi talt længe nok. Opdragelsesministeriet har besluttet, at *I* skal lære at bokse.

Horn, Bauer, kom.

HANS HORN og BAUER går frem, og de stiller sig over for hinanden.

GYMNASTIKLÆREREN

Kæmp.

HORN og BAUER ser usikkert på GYMNASTIKLÆREREN og på hinanden.

Det ensomme hjerte

GYMNASTIKLÆREREN

Hvad venter I på?! Kæmp!

HORN og BAUER løfter deres næver og begynder at cirkle om hinanden. Snart angriber BAUER og HORN prøver at forsvare sig mod slagene.

GYMNASTIKLÆREREN

Kæmp, Horn! Slå nu tilbage, menneske!

HORN er ikke i stand til at forsvare sig, og BAUER får adskillige slag ind på HORN og slår ham igen og igen i ansigtet. Til sidst vælter HORN omkuld på gulvet, og forsøger at skærme sig mod slagene. BAUER sætter sig oven på HORN og fortsætter med at slå. Indtil GYMNASTIKLÆREREN griber fat i BAUER og trækker ham væk. HORN forbliver nede på gulvet.

GYMNASTIKLÆREREN

Desværre er det ikke alle, der er lavet af Det Rette Stof.

HORN rejser sig med besvær, øm i hele kroppen, og får haltet sig hen på en stol.

Imens følger GYMNASTIKLÆREREN og BAUER og alle de andre ham med øjnene.

HORN krymper sig under deres blikke.

Han finder en buestreg frem.

Han begynder at spille cello.

Som HORN spiller, flyder et mørke ind over GYMNASTIKLÆREREN og BAUER og alle andre, og til sidst sidder HORN alene i en ø af lys.

HORN spiller.

Han lukker øjnene og smiler.

Her er han tryk.

8. SCENE: EN VERDEN DER SKÆLVER

HORNS FAR

Hans. Kom her. Nu. Jeg fik besøg af en mand i dag. På mit arbejde. Han fortalte mig om jeres lille klub. Sig mig, er du blevet fuldstændig vanvittig, knægt?!

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

Han har fundet et fællesskab.

De tager på teltture om vinteren, sidder rundt om bålet, ryger piber, cigaretter og drikker sprut.

De synger og griner sammen og taler passioneret om de ting, de tror på:

FORTÆLLER

”Alle mennesker er én stor familie.”

FORTÆLLER

”Alle mennesker har ret til frihed.”

HORNS FAR

De ved, hvad I har foretaget jer. De har hørt alt. Fatter du slet ikke hvilke konsekvenser det kan få?

Jeg kan blive fyret. Du kan blive smidt ud af skolen. Kig på mig, når jeg taler til dig!

FORTÆLLER

Der er en ung mand, der møder sin fars blik.

Han prøver at stå fast.

Men det er svært, i en verden der skælver.

HORNS FAR

Du melder dig ud *nu*! Er du med?! Svar mig!

FORTÆLLER

Der er en ung mand, der nikker.

9. SCENE: DET SOM GROR I MØRKET

HANS HORN fortæller med stor iver og begejstring for GRELEIN.

HANS HORN

... så vi trængte ind på hans værelse, slukkede lyset, kastede et uldtæppe over hans hoved og trak bukserne ned på ham. Så hentede vi en hængelås frem med en låsebøjle, åbnede den og låste den nede om... penisroden. Vi havde trukket skaftet på hans sabel igennem bøjlen. Nogle af hans kønshår blev klemt med ind, da låsen blev lukket. Han jamrede, og vi smuttede. Han kunne jo ikke trække låsen af, fordi testiklerne forhindrede det. Og sablen forhindrede ham i at løbe og skar ham. Altså, måtte han tage sin lange frakke på, og ganske langsomt bevæge sig over til våbenmesteren, der fik låsen af med en knibtang og stemmejern. Det gjorde sikkert morderisk ondt. Lige siden har han været blid som et lam.

GRELEIN

Du er et fjols, Hans.

HANS HORN

Det stikkersvin havde fortjent det, Grelein.

GRELEIN

Har du glemt, hvad der skete med De Hvide Roser?

HANS HORN

Det var noget helt andet, og de var ikke forsigtige nok. Det ved du også godt.

GRELEIN

Du skulle hellere koncentrere dig om din lægeeksamen. Du har vel ikke glemt, hvad der sker, hvis du dumper?

HANS HORN

Jeg har det højeste karaktersnit. Jeg klarer det nok.

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Jeg vil ikke have, du gør sådan noget dumt noget igen. Især ikke nu. Du ved, hvad jeg mener.

En stemme – WESSELYS STEMME - fanger HORNS opmærksomhed.

WESSELYS STEMME

Vi førte dem ud i skoven. Vi placerede dem på en lang række.

GRELEIN

Hans?

HANS HORN

Ja?

GRELEIN

Hørte du, hvad jeg sagde?

HANS HORN

Undskyld... hvad sagde du?

GRELEIN

Lægen siger, at jeg... jeg er...

HANS HORN

Så du er...?

GRELEIN

Der er ingen tvivl.

HANS HORN

Jeg skal være far...

Det ensomme hjerte

WESSELYS STEMME vender tilbage og fanger igen HORNS opmærksomhed.

WESSELYS STEMME

Vi førte dem ud i skoven. Vi placerede dem på en lang række.

HANS HORN

Til STEMMEN: Ti stille.

GRELEIN

Hører du mig?

HANS HORN

Hvad...?

GRELEIN

Vil du stadig elske mig, når jeg bliver tyk?

HANS HORN

Jeg vil først klage når du vejer over 200 pund. Indtil da kan du slå dig løs, lige så meget du vil. Og som Shakespeare engang skrev, så skal man lade tykke folk i fred, for ingen som dem forstår at udstråle lune og sorgløshed.

GRELEIN

Du har aldrig været helt normalt.

HANS HORN

Forfærdelig normal, husker du nok.

GRELEIN

Jeg synes, vi skal gifte os.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Det plejer altså at være manden der frier.

GRELEIN

Hans?

HANS HORN

Selvfølgelig vil jeg gifte mig med dig.

HANS HORN griber om GRELEIN, og de danser bryllupsvals. Midt under dansen får GRELEIN veer. Hun trækker sig væk, alt i mens HORN danser videre med en usynlig dansepartner.

GRELEIN

Hans...?

HORN fortsætter med at danse.

GRELEIN

Hans?!

HORN fortsætter med at danse.

GRELEIN

HANS DETLEF HORN!

HORN stopper med at danse. GRELEIN går i fødsel. Hun lægger sig på gulvet og skriger af smerte. Imens går HORN rastløst frem og tilbage. Endelig stopper GRELEIN med at skribe, og HORN skynder sig hen til hende og sætter sig ved hendes side. Sammen betragter de deres nyfødte barn.

HANS HORN

Må jeg holde hende?

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Hun er så smuk.

HANS HORN

Det smukkeste i verden.

WESSELYS STEMME vender tilbage og fanger igen HORNS opmærksomhed.

WESSELYS STEMME

Vi førte dem ud i skoven.

HANS HORN

Nej. Ikke nu.

WESSELYS STEMME

Vi placerede dem på en lang række.

HANS HORN

Jeg vil ikke høre det.

WESSELYS STEMME

Der var en pige. Hun har ikke været mere end seks år. Hun holdt sin mor i hånden. Hun var bange.

HANS HORN

Ti stille.

WESSELYS STEMME

Moren kiggede på mig med bedende øjne.

HANS HORN

Stop nu.

Det ensomme hjerte

WESSELYS STEMME

Pigen var så lille. Og da vi... hendes krop... den...

HANS HORN

STOP!

GRELEIN

Hans? Er der noget galt?

HANS HORN

Nej. Jeg har det fint.

GRELEIN

Du ser bleg ud. Er du ved at blive syg?

HANS HORN

Nej, nej.

GRELEIN

Jo... jeg tror altså, der er noget på vej.

HANS HORN

Alt er fint. Jeg har det fint.

10. SCENE: DEN SÆRLIGE AFDELING

HANS HORN hilser på MEIER, der sidder på en stol og stirrer fraværende ligefrem for sig.

HANS HORN

Godmorgen, Meier. MEIER reagerer ikke. Meier?

MEIER

Vågner op fra sin døs. Underlæge Horn. Godmorgen.

HANS HORN

Er alt i orden?

MEIER

Ja, ja.

HANS HORN

Er Deres vagt ikke slut?

MEIER

Jo.

HANS HORN

Hvorfor sidder De så her?

MEIER

Jeg ved det ikke...

HANS HORN

Er der noget jeg kan gøre for Dem?

Det ensomme hjerte

MEIER

Hvad synes De i grunden om at arbejde her, Horn?

HANS HORN

Jeg vil hellere være her, end... ja, De ved... østpå.

MEIER

Det her sted har engang været en skole. Vidste De det?

HANS HORN

Nej, det vidste jeg ikke.

MEIER

Engang var her fyldt med liv. Det er mærkeligt at tænke på, synes De ikke?

HANS HORN

Meier, hvornår har De sidst fået et helbredstjek?

MEIER

Har De hørt om Den Særlige Afdeling, Horn?

HANS HORN

Den Særlige Afdeling?

MEIER

Nede i kælderen?

HANS HORN

Jeg vidste slet ikke, vi havde en afdeling i kælderen? Hvad er det?

Det ensomme hjerte

MEIER

Det er... svært at beskrive... og hvordan beskriver man noget, når ordene man skal bruge, har mistet deres betydning...?

HANS HORN

Så må man vel bruge nogle andre ord?

MEIER

Vil De se Den Særlige Afdeling?

HANS HORN

Nu?

MEIER

Ja?

HANS HORN

Det ved jeg nu ikke... min vagt er begyndt, så...

MEIER

Måske er det også bedst De lader være.

HANS HORN

Kan De da slet ikke sige noget om, hvad der er dernede?

MEIER

Som sagt, så har jeg ingen tilstrækkelige ord for det.

HANS HORN

De må da kunne fortælle mig noget?

Det ensomme hjerte

MEIER

Glem at jeg nævnte det. De har ikke hørt noget fra mig. God vagt, Horn.

MEIER vil gå.

HANS HORN

Vent. Måske kan jeg alligevel nå at se det.

MEIER

Nej, det var en dårlig idé.

HANS HORN

Jeg mener det.

MEIER

Stol på mig, Horn, De gør ret i at tøve. Jeg skulle aldrig have sagt noget. Slå det ud af Deres hoved.

HANS HORN

Meier. Vis mig det.

11. SCENE: DRENGEN

FORTÆLLER

Der var en dreng.

FORTÆLLER

Han spiste sigtebrød med margarine og brunt sukker

FORTÆLLER

Han havde kasket på, tørklæde om halsen, brune lædersko, brun skjorte, ultrakorte bukser, to par sokker; de yderste lyse og rullet ned til anklerne.

FORTÆLLER

Han bar et stramtsiddende bælte med brødtaske, feltflaske og en dolk med inskriptionen: "Blod og ære."

FORTÆLLER

Han gik forrest, i spidsen af en hel kolonne af drenge.

FORTÆLLER

Han holdt en tre meter lang stang, med en tung fane der blafrede i vinden.

FORTÆLLER

Han mærkede tilskuernes blikke og løftede hagen og smilede stolt.

FORTÆLLER

Han legede røvere og soldater.

FORTÆLLER

Han havde sorte fødder og beskidte negle.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Han så sin mor hænge vasketøj op i haven.

FORTÆLLER

Han kedede sig.

FORTÆLLER

Han grinede og dansede og sang.

FORTÆLLER

Han prøvede ikke at lytte til råbene og skrigene inde fra stuen.

FORTÆLLER

Han så mændene fra kasernen marchere forbi, og han blev løftet højt op i luften af en smilende mand i uniform.

FORTÆLLER

Han tissede i bukserne af skræk.

FORTÆLLER

Han blev til en ung mand.

FORTÆLLER

Han gik i sin fars gamle og alt for store habit.

FORTÆLLER

Han lyttede til musik, og han spillede musik.

FORTÆLLER

Han kendte intet til døden og frygten.

Det ensomme hjerte

12. SCENE: TÅGEN

GRELEIN går hen til HANS HORN og byder ham op til dans.

HANS HORN

Vil du danse? Nu?

GRELEIN

De danser måske ikke?

HANS HORN

Må man spørge, hvad Deres intentioner er?

GRELEIN

Ganske uanstændige.

HANS HORN

Fremragende.

HANS HORN tager imod GRELEINS hånd og de danser. Lidt efter afbryder GRELEIN dansen.

GRELEIN

Det er tid, Hans.

HORN vil ikke give slip på GRELEIN. En tåge kryber ind over dem, og under det næste forsvinder GRELEIN gradvist i tågen.

HANS HORN

Bare ti minutter mere.

GRELEIN

Vi har ikke ti minutter. Tågen er hurtig. Lige om lidt er jeg væk.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Hvordan gør vi?

GRELEIN

Vi græder ikke. Okay? Ikke en eneste tåre.

HANS HORN

Det ved jeg ikke, om jeg kan.

GRELEIN

Nu smiler vi, Hans.

HANS HORN

Hvad siger man?

GRELEIN

Det som man altid har sagt.

HANS HORN

Jeg kommer tilbage. Det lover jeg.

GRELEIN

Og jeg går ingen steder. Jeg er lige her.

GRELEIN forsvinder i tågen.

13. SCENE: JERNPORTEN

MEIER viser HANS HORN hen foran en stor jernport.

MEIER

Det er her, Horn. Bag den port. Den Særlige Afdeling.

HANS HORN

Den lugt...? Kommer den derinde fra...?

MEIER

Har De fortrudt?

HANS HORN

Ikke endnu.

MEIER

Har De nogen i Deres liv, som De elsker, Horn? Sådan *rigtig* elsker.

HANS HORN

Det har jeg.

MEIER

Og hvad med Dem selv? Er *De* elsket?

HANS HORN

Det vil jeg mene.

MEIER

Der er meget på spil, ikke sandt? Når man elsker og er elsket.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Jeg har overlevet indtil videre, og det har jeg tænkt mig at fortsætte med.

MEIER

Man kan dø på mange måder.

HANS HORN

Er der noget De prøver at fortælle mig, Meier?

MEIER

Der er noget, De skal vide. Noget jeg ikke fik at vide. Hvis De går ind af den port, er det ikke sikkert, De kommer ud igen. Forstår De, hvad det er jeg siger til Dem?

HANS HORN

Det tror jeg.

MEIER

Skal jeg stadig åbne porten?

HANS HORN

Jeg er klar.

MEIER

Nyd krigen, Horn, freden bliver frygtelig.

HANS HORN

Hvad mener De?

MEIER

Det får De at se.

MEIER åbner porten.

Det ensomme hjerte

PAUSE

14. SCENE: DET SOM BOR I STILHEDEN

HANS HORN sidder i mørket med sin cello.

HORN begynder at spille, og gradvist danner der sig en ø af lys omkring ham, som skubber mørket bort.

HORN spiller i lyset, der er stærkt og klart; han er som en brændende sol.

Men da HORN stopper med at spille, svinder lyset langsomt bort, bliver svagere og svagere, og til sidst flyder mørket atter ind over HORN.

Kun stilheden er tilbage.

15. SCENE: SYMFONIEN

FORTÆLLER

Jeg ved ikke længere, hvor jeg er.

FORTÆLLER

Himlen er grå.

FORTÆLLER

Der er ikke længere bøg eller eg. Birketræerne står, som er de malet ind i landskabet med nænsom hånd. Snehvid bark med sorte striber og bløde, vuggende blade.

FORTÆLLER

I vores kupé er der ingen søde drømme. Piber og cigaretter oser.

FORTÆLLER

Der lugter af fodsved og leverpølse.

FORTÆLLER

For 20. gang de samme historier, og de utrættelige skatspillere har igen og igen en ”grand med fire”.

FORTÆLLER

Udenfor er det nu blevet helt mørkt, kun langt ude vestpå er der et grågult skær.

FORTÆLLER

Vi har alle sammen en forestilling om hvad der venter os, men ingen ved, hvor vi er på vej hen.

FORTÆLLER

Togrejsen er forbi.

FORTÆLLER

Vi marcherer mange kilometer.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Vi kommer igennem de første landsbyer. De ser alle ens ud. Vejene er middelalderlige. Mest sand, støv eller ler.

FORTÆLLER

Vi ser næsten kun børn, kvinder og gamle mænd. Børnene er klædt i laser.

FORTÆLLER

En lille dreng græder foran en dør, som er naglet til med blikplader.

FORTÆLLER

Vi lægger os trykket sammen på den nøgne jord, som i én stor krop; det giver varme.

FORTÆLLER

I dag skinner solen.

FORTÆLLER

Den brænder og stikker os i nakken. Sveden løber i lange baner ned ad bryst og ryg. Munden tørrer ind, tungen bliver tyk og hævet. Hver gang jeg synker, gør det ondt i halsen.

FORTÆLLER

Her og der en væltet traktor. Derimellem børn. Med store øjne. Når vi ser på dem, ler de. De forstår intet, af alt det der sker omkring dem.

FORTÆLLER

Men de fleste græder, når de ser os. Måske minder vi dem om nogen de elsker. Vi er alle unge som foråret.

FORTÆLLER

Jeg så noget i dag... jeg kan ikke få det ud af mit hoved... har det virkelig været et menneske?

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Vi venter.

FORTÆLLER

Vi står om bålet og parterer en hest.

FORTÆLLER

Sorte, dråbeformede skygger, som store uhyggelige regndråber falder ned fra himlen.

FORTÆLLER

Jorden rejser sig i mægtige søjler.

FORTÆLLER

Her regner det ikke med vand.

FORTÆLLER

Der lugter af metal.

FORTÆLLER

Og krudt.

FORTÆLLER

Man er underligt rolig, når man ligger midt i lortet. Man stirrer ind i gult græs, man indsnuser den fugtige jordlugt, og i skovbunden ser man insekter krible omkring uden at ane noget. Solen skinner over os. Lige så varmt og roligt som derhjemme.

FORTÆLLER

Jeg mærker noget varmt om mit håndled. En blød, dejlig varm pels. En sød lille missekat.

FORTÆLLER

Vi har intet at give den, hverken mælk eller brød. Den smyger sig op ad min hånd. Nonne vil helst slagte den. Vi får overtalt ham til ikke at gøre det.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Jeg er over i buskene tyve gange. Til sidst kommer der kun blodigt slim ud. Jeg tørrer mig med våde bregner.

FORTÆLLER

Vi går gennem blød mosegrund, som foden synker dybt ned i, og som giver en svappende og sukkende lyd fra sig, når støvlerne hives op.

FORTÆLLER

Foran os en dal. Ude i horisonten sort granskov.

FORTÆLLER

Et eller andet sted derude ligger de. Af og til kommer en hilsen fra dem.

FORTÆLLER

Man krummer sig, man holder vejret, trykker sig som et hjælpeløst dyr. Man bliver lille og hæsleg.

FORTÆLLER

Vi venter.

FORTÆLLER

Vi taler om fortiden.

FORTÆLLER

Her er vi alle tidsrejsende, men ingen rejser frem.

FORTÆLLER

Fremtiden findes ikke mere.

FORTÆLLER

Alt bliver genoplevet, og imens spiller der udenfor en grusom symfoni.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Hænder i krampagtige stillinger.

FORTÆLLER

Hoveder der dingler fra højre til venstre.

FORTÆLLER

Munde fastfrosset i skrig.

FORTÆLLER

Øjne af glas.

FORTÆLLER

Oceaner af blod.

FORTÆLLER

Floder af pis.

FORTÆLLER

Kaskader af spyt.

FORTÆLLER

Lugten af metal.

FORTÆLLER

Stanken af brændt kød.

FORTÆLLER

Skrigene der ikke vil stoppe.

SKRIGET

MOR! MOR! MOR!

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Og højt oppe over os, flyver en fugl hen over himlen.

FORTÆLLER

Den kigger ned på os. Gade vide, hvordan det hele ser ud deroppe fra?

FORTÆLLER

Småt og ubetydeligt?

BEFALINGSMANDEN

ALARM!

FORTÆLLER

Krig.

BEFALINGSMANDEN

ALARM!

FORTÆLLER

Krig.

BEFALINGSMANDEN

SÅ ER DET NU, I FORBANDEDE HUNDE! PÅ MED STØVLERNE! DET ER NU DET
GÆLDER!

FORTÆLLER

Krig, krig, krig. Ordet har mistet sin betydning.

BEFALINGSMANDEN

HVAD VENTER I PÅ, RØVHULLER?! FREMAD! FREMAD!

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Vi rejser os som én krop, og vi angriber.

FORTÆLLER

Jeg løber ikke forrest, og jeg stikker kun i buske, der allerede er blevet stukket i.

FORTÆLLER

Vi er i første linje.

FORTÆLLER

En af vores kammerater rives i stumper og stykker, den ene arm ryger af ved skulderleddet. Fra kraniet flyver en grødagtig hvid væske. Han skriger ikke længere, han raller bare, og det hvide i hans øjne træder frem. Hænderne begynder at rykke mærkeligt. Blod, pis og spyt siver ud af ham.

FORTÆLLER

Jeg ligger så fladt som muligt bag et lille træ.

FORTÆLLER

Et skarpt knald.

FORTÆLLER

Det var sgu tæt på.

FORTÆLLER

Et skrig bag mig.

FORTÆLLER

Løjtnanten er ramt. Han synker sammen, stønner, bløder og bløder.

FORTÆLLER

Jeg kravler hen til ham.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Ned med bukserne, ud med forbindingspakken, mine hænder bliver smurt ind i blod.

FORTÆLLER

Bag os hører jeg russiske kommandoråb.

FORTÆLLER

Er vi omringet?

FORTÆLLER

Kommer døden nu?

FORTÆLLER

Bliver vi taget til fange?

FORTÆLLER

Min hjerne arbejder på højtryk.

FORTÆLLER

Lille Horn, nu må du tænke hurtigt! Du skal se at få Løjtnanten overbevist om, at han skal væk fra den her lortesituation. Accepterer han, er ingen her på stedet mere berettiget til at hjælpe ham bort end dig, Horn, og det vil få dig ud af den her suppedas.

FORTÆLLER

Jeg siger til ham:

HANS HORN

Hr. Løjtnant, vi må få dem tilbage, inden det er for sent - vi skal af sted nu!

FORTÆLLER

Jeg ved godt, at ordene bare er møntet på mig selv.

Det ensomme hjerte

UNDEROFFICEREN

Jeg kan tage dig med Hr. Løjtnant!

FORTÆLLER

Siger en underofficer, der tilsyneladende har fået samme indfald som mig.

FORTÆLLER

Det er Løjtnanten, der skal træffe beslutningen.

FORTÆLLER

Hvem skal blive?

LØJTNANTEN

Skytte Horn ledsager mig tilbage.

HORN hjælper LØJTNANTEN op, og slæber af sted med ham, men stopper op og vender sig mod UNDEROFFICEREN.

FORTÆLLER

Vi er blevet som dyr.

FORTÆLLER

Vores instinkter er underligt skarpe. Det er, som om vi hører og ser bedre.

FORTÆLLER

Da det begynder at blive mørkt, bliver jeg sendt ud. Under dækning af jernbarnedæmningen kommer jeg frem. Jeg mangler bare at forcere 60 meter eng. Jeg stiller mig bag et birketræ og forsøger at trække vejret roligt, inden jeg som en mus skal pile over engen. Men så lyder et øredøvende brag. Det sortner for mine øjne.

FORTÆLLER

Min mor smiler til mig.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Men så bliver hun til aske og blæser væk i vinden.

FORTÆLLER

Jeg har smerter i ryggen. Noget varmt flyder ned ad den. Det løber også ned ad mit ansigt. Det dunker i mit hoved.

FORTÆLLER

Over mig skinner solen stadig.

FORTÆLLER

En mand bøjer sig ind over mig. Han har ingen vinger.

MANDEN

Kammerat! Du har været forbandet heldig! Du har fået et hjemsendelsesskud, og så er det endda snart jul!

FORTÆLLER

Jeg ved ikke længere, hvor jeg er.

FORTÆLLER

Eller hvem jeg er.

FORTÆLLER

Men symfonien er slut. For nu.

FORTÆLLER

Det sidste dagbogsnotat bliver skrevet d. 26. november:

FORTÆLLER

Jeg aner en frygtelig lang nat komme for os alle.

Det ensomme hjerte

16. SCENE: ORDENE

HANS HORN og WESSELY sidder på hver deres stol, i hver deres side af rummet.

HANS HORN

De talte i søvne igen i nat, Wessely. De skreg også.

WESSELY

Jeg er ked af, jeg holder Dem vågen, Horn.

HANS HORN

Hvad er det De drømmer?

WESSELY

Jeg tror ikke, jeg kan ikke fortælle Dem om det.

HANS HORN

Hvorfor ikke?

WESSELY

Ordene sidder fast i min hals. De har boret deres negle ind i indersiden af min strube.

HANS HORN

Kan De da ikke tvinge dem ud?

WESSELY

Måske. Men jeg frygter, at hvis de kommer ud, så vil de flå mig i stumper og stykker. Måske endda også Dem.

HANS HORN

Det er bare ord, Wessely.

Det ensomme hjerte

WESSELY

Er De sikker på det?

HANS HORN

Det vil jeg mene.

WESSELY

Men tingene er ikke hvad de har været, Horn. Se bare på det her sted. Vi sidder inde i et kloster. I et af guds hellige huse, men vi kradser hul på vores sår og river skorperne af. Vi smører os ind i vores egen afføring. Hvis vi bliver raske, Horn, så dør vi. Sådan ser vores verden ud nu. Så hvordan kan De være sikker på noget som helst?

HANS HORN

De har ret. Det kan jeg heller ikke, men måske er det alligevel forsøget værd.

WESSELY

Måske...

HANS HORN

Jeg synes, De skal forsøge, Wessely, og det handler ikke kun om min manglende nattesøvn.

WESSELY

De er et stædigt menneske, Horn.

HANS HORN

Så skulle De bare møde min mor.

WESSELY

De må ikke se på mig. Lov mig det.

HANS HORN

De har mit ord.

Det ensomme hjerte

HORN vender ryggen til WESSELY.

WESSELY

... vi skulle drive dem sammen. Gamle mænd, drenge, gravide, ældre kvinder... småbørn...

WESSELY tøver, da nogen af hans ord forsøger at blive i hans hals. Men til sidst lykkes det ham, at tvinge dem ud.

WESSELY

... vi førte dem ud i skoven. Vi placerede dem på en lang række. Der var en pige. Hun har ikke været mere end seks år. Hun holdt sin mor i hånden. Hun var bange. Moren kiggede på mig med bedende øjne. Hun var gravid. Der var et barn inde i hendes mave, Horn. Et barn der ikke engang havde set verden endnu. Og pigen... hun var så lille. Hun havde brune øjne. Sort hår. Og da vi... hendes krop... den...

WESSELY begynder at lave opkasttrækninger med hele kroppen og hoster voldsomt. Han kaster blod op ud over sig selv og gulvet.

HORN rejser sig og ser på WESSELY og alt blodet. WESSELY ser op på HORN.

WESSELY

... De lovede ikke at se på mig.

HANS HORN

Er det sandt?

WESSELY

Nyd krigen, Horn, freden bliver frygtelig.

17. SCENE: KONGERIGET

HANS HORN, med rygsæk over skulderen, går hen til VOIGTLÄNDER, der sidder på en stol og sover.

HORN bliver usikker på hvad han skal stille op med den sovende mand. Han rømmer sig, men manden sover videre. Han rømmer sig endnu højere, men manden sover fortsat videre. Han skubber lidt til manden, og denne gang virker det. VOIGTLÄNDER sætter sig straks op, og ser sig forvirret omkring.

VOIGTLÄNDER

Hvor er jeg?

HANS HORN

Undskyld, hr. Overlæge, jeg er ked af, at måtte forstyrre Dem.

VOIGTLÄNDER

Er De... ægte?

HANS HORN

... det vil jeg mene, hr. Overlæge.

VOIGTLÄNDER

Ja, ja, grin De bare af mit spørgsmål, men her er det skam ikke altid lige let at skelne det ene fra det andet. Hvem er De, og hvorfor forstyrrer De mig midt i min eneste pause?

HANS HORN

Underlæge Hans Horn. Jeg skal tjene Dem.

VOIGTLÄNDER

Dr. Heinz Voigtländer. De får mig til at lyde som en konge, sådan som De taler. Men jeg forsikrer Dem, det her kongerige har De ikke lyst til vinde. Jeg har heller ingen fager prinsesse at tilbyde Dem. Medmindre de selvfølgelig er til invalide og sadistiske drankere.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Jeg har også allerede én derhjemme, altså prinsesse, så... ellers tak, Hr. Overlæge.

VOIGTLÄNDER

Børn?

HANS HORN

En lille pige.

VOIGTLÄNDER

Der findes ikke noget smukkere, vel?

HANS HORN

Nej, det gør der ikke, Hr. Overlæge.

VOIGTLÄNDER

De er nødt til at stoppe med det der *Hr. Overlæge*. Det er trættende at høre på. Desuden foretrækker jeg at arbejde sammen med mennesker og ikke med titler.

HANS HORN

Hvad skal jeg så kalde Dem?

VOIGTLÄNDER

Hvad med mit navn? Hvis det er godt nok for min hustru, må det også være godt nok for Dem.

HANS HORN

Naturligvis, hr. Voigtländer.

VOIGTLÄNDER

Fortæl mig noget mere om Dem selv, Horn?

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Hvad vil De gerne vide?

VOIGTLÄNDER

Hvad har De lyst til, at jeg skal vide?

HANS HORN

... jeg spiller cello.

VOIGTLÄNDER

Der kan man bare se. Så De har altså en musikalsk sjæl?

HANS HORN

Det mente min mor.

VOIGTLÄNDER

Har De et favoritstykke?

HANS HORN

Så vil jeg nok sige Bachs Suite nr. 1.

VOIGTLÄNDER

Hvor gammel er De, Horn?

HANS HORN

24.

VOIGTLÄNDER

Jeg gætter på, De har været ved fronten.

HANS HORN

Det har jeg.

Det ensomme hjerte

VOIGTLÄNDER

Jeg kan se det i Deres øjne.

HANS HORN

Hvad kan De se, hvis jeg må være så fri at spørge?

VOIGTLÄNDER

Manglen på håb. Men lad mig fortælle Dem en ting af yderst vigtighed, Horn. Der *er* håb. Dette kongerige kommer ikke til at bestå forevig. Der kan stadig komme et tidspunkt, hvor vi kan vende tilbage til vores hjemland og vores familier igen. At bevare håbet, det er alt hvad vi kan stille op i en tid som denne. Og så selvfølgelig drukne os selv i arbejde. Hvis De ikke holder fast i håbet, så ender De ligesom vores kære øverste leder her på stedet; Oberfeldartz dr. Klaus Kolle. Hvad jeg mener, skal De tids nok få at se med egne øjne. Vi er her for at arbejde, Horn. Det er trods alt det, som holder os i live. De kommer til at undersøge og formodentlig afsløre simulanter, men hovedsagligt kommer De til at assistere mig, og bistå mig med operationer i alle afdelingerne. Her skal De hjælpe til med forefaldende opgaver, som for det meste består af amputationer af lemmer. Hvilket – med andre ord – vil sige, at De kommer til at save en hel del.

18. SCENE: EN CELLO SUITE

HANS HORN får en buestreg i hånden. Foran ham ligger en SÅREDE SOLDAT, der bliver holdt nede af VOIGTLÄNDER.

HORN putter en klud i munden på DEN SÅREDE SOLDAT.

Med buestrengen saver HORN benet af DEN SÅREDE SOLDAT.

DEN SÅREDE SOLDAT vrider sig og skriger.

Og sådan amputerer HORN igen og igen et ben eller en arm; akkompagneret af skrig.

19. SCENE: EN STOR KÆRLIGHED

HANS HORN hjælper DEN BLINDE SOLDAT ind og sætter ham på en stol.

HANS HORN

De kan sidde her, mens jeg undersøger Dem.

DEN BLINDE SOLDAT

Tak.

HANS HORN

Inden vi starter, skal De vide, at jeg har pligt til at oplyse om alt, hvad der bliver sagt og gjort i dette rum. Det er min opgave, som læge her på stedet, at vurdere Deres helbred og finde ud af, hvordan vi bedst kan hjælpe Dem. Jeg er også nødt til at spørge Dem; kender De til straffen for simuleret sygdom og selvlemlæstelse?

DEN BLINDE SOLDAT

Det gør jeg.

HANS HORN

Så De forstår situationens alvor?

DEN BLINDE SOLDAT

Det gør jeg, doktor.

HANS HORN

Udmærket. De siger, at De ikke længere kan se?

DEN BLINDE SOLDAT

Det er korrekt.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

De har mistet synet på begge øjne?

DEN BLINDE SOLDAT

Ja.

HANS HORN

Kan De fortælle, hvordan det skete?

DEN BLINDE SOLDAT

Jeg vågnede bare op, og så var alt sort. Selvom jeg havde åbne øjne, kunne jeg ikke se noget. Mine kammerater hjalp mig. Jeg er bare glad for, det ikke skete ude midt i ... ja, så sad jeg nok ikke her.

HANS HORN

Nej, det gjorde De nok ikke.

DEN BLINDE SOLDAT

En af mine kammerater fortalte mig, at man kan blive blind af angst og stress. At det er sådan en slags... psykisk reaktion. Passer det, doktor?

HANS HORN

Det er set før.

DEN BLINDE SOLDAT

Måske er det dét som er sket?

HANS HORN

Måske.

DEN BLINDE SOLDAT

Har De selv være derude, doktor?

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Det har jeg.

DEN BLINDE SOLDAT

Så ved De, hvordan det er.

HANS HORN

Det gør jeg.

DEN BLINDE SOLDAT

Jeg er taknemmelig for Deres hjælp, doktor. Det betyder meget for mig, at blive taget imod af én som Dem. Jeg kan mærke, at De er varmt menneske. Har De børn?

HANS HORN

En pige.

DEN BLINDE SOLDAT

To til mig. Skønne drenge. Friske og frække. Den ballade de to barylere kan lave, jeg siger dig, der er fart på dem. Det ene øjeblik er de hinandens bedste venner, og det næste hinandens værste fjender. Men sådan er det vel med stor kærlighed, ikke sandt? Den laver store bølger. Må jeg spørge Dem om noget personligt, doktor? Holdt De deres datter i Deres arme, lige efter hun blev født?

HANS HORN

Det gjorde jeg.

DEN BLINDE SOLDAT

Så har De også mærket det. Krogen. Fra det øjeblik man holder det lille liv i sine hænder og ser ned på de små øjne, tæer og fingre, så ved man bare, at man er forbundet resten af livet af en usynlig kæde. Man vil gøre alt for det barn. Slå ihjel, om nødvendigt. Kender De den følelse?

HANS HORN

Det gør jeg.

Det ensomme hjerte

DEN BLINDE SOLDAT

Det smerter mig, at jeg måske aldrig kommer til at se drengenes ansigter igen. Deres smil. Men så finder jeg trøst i, at jeg stadig kan mærke dem. Høre dem. Jeg vil gøre alt for at komme hjem til dem igen. Drømmer De ikke også om, at komme tilbage til Deres datter?

HANS HORN

Hver eneste dag.

DEN BLINDE SOLDAT

Det lyder som om, vi to har meget tilfældes, doktor. Hvad er Deres navn?

HANS HORN

Hans Horn.

DEN BLINDE SOLDAT

Jeg skal fortælle min hustru og mine drenge om Dem. De vil blive husket med taknemmelighed.

Med en pludselig bevægelse slår HORN med flad hånd direkte mod DEN BLINDE SOLDATS ansigt; instinktivt rykker DEN BLINDE SOLDAT hovedet væk. SOLDATEN ser skræmt op på HORN.

DEN BLINDE SOLDAT

De må ikke sige det! Jeg beder Dem!

HANS HORN

Jeg har ikke noget valg.

DEN BLINDE SOLDAT

Men De har et valg! De skal bare skrive de rigtige ting i papirerne!

HANS HORN

Det kan jeg ikke.

Det ensomme hjerte

DEN BLINDE SOLDAT

Men det kan De! De er nødt til at hjælpe mig!

HANS HORN

Hvis det bliver opdaget, hvad tror De så, der sker med mig?

DEN BLINDE SOLDAT

Det bliver ikke opdaget! Det lover jeg Dem!

HANS HORN

Det kan De ikke love.

DEN BLINDE SOLDAT

Jeg har værdier, derhjemme, mange. Når jeg kommer tilbage, sørger jeg for, at Deres familie får det hele. De har mit ord på det.

HANS HORN

Jeg kan skrive, at De havde midlertidigt tab af syn på grund af stress og angst, og at synet vendte tilbage under mere rolige omstændigheder. Så nøjes de med at sende Dem tilbage.

DEN BLINDE SOLDAT

Men De kan ikke sende mig tilbage dertil. Det må De ikke.

HANS HORN

Jeg er ked af det, men jeg har ikke noget valg.

DEN BLINDE SOLDAT

Jeg vil bare gerne tilbage til mine børn. Det må De da kunne forstå? De er far!

HANS HORN

Ja. Jeg er far.

Det ensomme hjerte

DEN BLINDE SOLDAT

Men så kan De vel også sætte Dem i mit sted?!

HANS HORN

Det kan jeg. Kan De sætte Dem i mit?

SOLDATEN svarer ikke. HORN går.

20. SCENE: DEN SIDSTE DANS

GRELEIN sidder på stranden, og hun råber efter HANS HORN.

GRELEIN

Hans?!

HANS HORN

...Grelein?

GRELEIN

Hvor er du på vej hen?

HANS HORN

... jeg ved det ikke.

GRELEIN

Vil du med ud i vandet og køle lidt af?

HANS HORN

Nu?

GRELEIN

Du er vel ikke bange for lidt vand?

HANS HORN

Jeg har en bedre idé.

HANS HORN kommer hen til GRELEIN, og han begynder at kysse og kærtegne hende.

GRELEIN

Da ikke her, Hans?!

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Hvorfor ikke?

GRELEIN

Da ikke midt på stranden!

HANS HORN

Her er jo ikke andre end os.

GRELEIN

Der kan komme nogen!

HANS HORN

Det gør der ikke. Lad os nu bare fejre, at vi er blevet mand og kone.

GRELEIN

Det fejrede vi også til morges, og i går aftes og dagen før.

HANS HORN

Jamen, jeg kan bare godt lide at... fejre. Og hvem ved, hvornår vi får chancen for at fejre noget igen?

Der kommer en dyb brummende lyd, da adskillige fly skærer hen over himlen over dem. HORN og GRELEIN kigger op på himlen og flyene.

GRELEIN

Der kommer de. Sølvfuglene. Bare de ville dykke ned og tage os med, langt, langt væk. Så ville du heller ikke behøve at tage af sted igen. Kunne det ikke være dejligt? Hans?

HANS HORN

Du var så smuk, da du kom ned ad trappen i din lange hvide kjole. Du havde højrøde kinder og knaldsort hår. I det øjeblik mindede du mig om Snehvide. Kan du huske vores sidste dans?

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Vi lettede fra jorden.

HANS HORN

Jeg savner dig.

GRELEIN

Jeg er jo lige her.

HANS HORN

Nej, du er ikke.

GRELEIN og HORN kan ikke længere nå hinanden. Uanset hvor meget de anstrenger sig, så vil de hele tiden være lige ude for rækkevidde af hinanden.

KLAUS KOLLE kommer ind med et glas og en flaske vin. Under det næste sidder han på en stol imellem GRELEIN og HORN, og tømmer det ene glas vin efter det andet.

GRELEIN

Egentlig ville jeg i dag slet ikke have skrevet til dig, fordi, det bliver så sørgeligt et brev. Jeg hører tydeligt frontskyderierne nu. Dybt i natten faldt der også bomber. Jeg spørger mig selv, hvornår bliver det vores tur? Hvornår ser vi hinanden igen?

HANS HORN

Vi befinder os midt i fjendeland. Vi har hørt, at Den Røde Hær nærmer sig. Det brummer dag og nat ude i horisonten. Men vi arbejder videre. Det skal vi.

GRELEIN

Jeg er så bange så ofte, og så kan man intet gøre. Hvis vi ikke kommer til at se hinanden igen, skal du vide, hvor uendeligt meget jeg holder af dig.

HANS HORN

Vi fik en forbrændt russer ind i dag. Han hylede som et dyr.

Det ensomme hjerte

GRELEIN

Bare jeg kunne være et par timer hos dig. Jeg vil så gerne bare se og høre dig, men du er så langt væk. Jeg tror, at jeg må holde op nu, Hans. Tårerne presser sig på. Jeg gør dig kun urolig med mit brev.

HANS HORN

Jeg skyndte mig at give manden en morfinsprøjte. Men da vores øverste leder, Klaus Kolle, kom forbi og fik at vide, at den forbrændte skikkelse var en russer, sagde han blot:

KLAUS KOLLE

Lad svinet krepere.

KOLLE fortsætter med at drikke.

HANS HORN

Det gjorde russeren så. Under de frygteligste pinsler. Kolle har også et mærkværdigt ritual, hver eneste aften, når han har drukket tilstrækkeligt. Det er præcis klokken 21, som med urværks præcision. Han kalder på underofficer Möhlmann, som har en trækharmonika. Når de første toner lyder, rejser Kolle sig som en dukke, bukker for en imaginær kvinde og begynder at danse med hende igennem hele officersmessen, rundt og rundt, saligt smilende og lykkelig, indtil han falder udmattet sammen på sin stol og holder en pause, som han bruger på at drikke videre. Så kigger han på Möhlmann, der begynder at spille en ny sang. Kolle rejser sig, bukker og danser på ny. Det gør han til den lyse morgen. Og når Kolle dukker op igen næste dag, efter at have sovet længe, er han sit eget ulasteligt klædt selv igen. Det er Klaus Kolle. Vores øverste leder.

KOLLE tømmer sit glas, rejser sig og bukker for en usynlig dansepartner. Han danser rundt med en usynlige partner, og fortsætter dansen under det næste:

GRELEIN

Det er frygteligt, Hans. Hver nat sidder vi i denne kælder og hører skyderiet og de drønende fly. Vi har pakket alt det vigtigste i kufferter. Vi kan flygte hvert øjeblik det skal være.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Jeg tænker på jer hele tiden. Hvordan har I det?

Der kommer intet svar.

Grelein?

Der kommer intet svar.

Jeg har ikke hørt fra dig siden dit sidste brev. Postvæsnet må omsider være brudt sammen.

Uvisheden er forfærdelig.

Der lyder et højt brag; alt og alle bliver ramt af en trykbølge.

Så skete det. Han skød sig selv i Berlin. Trykbølgen ramte også her. Kalle har danset sin sidste dans. Han er smuttet.

Det er også kun et spørgsmål om tid, før fjenden er her. Gengældelsens time er kommet.

Voightländer og jeg har fået mulighed for at rejse herfra i morgen tidlig. Vi har fået en lille Røde Kors ambulance til rådighed. Den står i gården og venter på os. Men det er blevet mørkt, og vi må vente en nat mere.

Vi har besluttet, at vi skal forkæle os selv med en sidste god middag.

Der er lang vej tilbage til Tyskland, og... hvis I ikke længere trækker vejret, hvad har jeg så tilbage at kæmpe for?

Mig selv?

Hvad er der i grunden tilbage af mig?

Jeg var engang et menneske. Det ved jeg. Det så jeg. Gennem dine øjne.

21. SCENE: DEN SIDSTE NADVER

VOIGTLÄNDER

Lad os nu få noget at spise, Horn, inden maden bliver kold.

HANS HORN og VOIGTLÄNDER sætter sig ved et bord med mad og drikke.

HANS HORN

Hvis det er i orden med Dem, Hr. Voigtländer, vil jeg gerne sige en bordbøn?

VOIGTLÄNDER

Er det virkelig nødvendigt?

HANS HORN

Hvis det ikke er til for megen ulejlighed.

VOIGTLÄNDER

Ja, ja, men gør det nu ikke for langt.

HORN folder hænderne og lukker øjnene.

HANS HORN

Kære Gud. Vi takker dig for denne mad, og for alt hvad du har gjort og stadig gør for os og dem vi elsker. Amen.

VOIGTLÄNDER

Imponerende. Selv efter alt det som De har set - alle de grusomheder, De har været vidne til - så kan De stadig takke Gud. Har De slet ingen vrede til Ham?

HANS HORN

Ikke mere.

Det ensomme hjerte

VOIGTLÄNDER

Hvordan er det gået til, hvis jeg må være så fri at spørge?

HANS HORN

Jeg hørte en pastor sige, at man er en tåbe, hvis man tror, man bare får foræret et medfølelse hjerte i himlen. Man kan ikke bare gå igennem livet uden at skænke Ham et blik, og samtidig tage for givet, at Han vil hjælpe dig. Han forlanger noget af dig. Du skal takke Ham og tjene Ham blindt og ubetinget.

VOIGTLÄNDER

Deres Gud minder mig om en vis anden. Han krævede også blind og ubetinget tjeneste.

HANS HORN

Nu tror jeg vidst, De bare er ude på at være på tværs, Hr. Voigtländer. Spis De hellere noget mad.

VOIGTLÄNDER

Så De tror altså, at hvis De takker deres Gud nok, så vil De overleve dagen i morgen? Og betyder det så, at mine odds dårligere end Deres?

HANS HORN

Har jeg fornærmet Dem?

VOIGTLÄNDER

Aldeles ikke. Jeg prøver skam bare at forstå Dem. Sig mig, elsker De denne Gud?

HANS HORN

Det gør jeg.

VOIGTLÄNDER

Javel. Tror De i grunden at vores mange landsmænd gjorde honnør til Føreren, fordi de *elskede* Ham?

Det ensomme hjerte

HANS HORN

De kan da ikke i fulde alvor lave sådan en grotesk sammenligning.

VOIGTLÄNDER

Og De kan ikke snyde mig, Horn. De tjener ikke Deres Gud af kærlighed, men af frygt. Jeg har efterhånden set flere mennesker dø, end jeg kan tælle. Unge mænd. I deres bedste alder. I det sidste øjeblik kalder mange af dem på deres mor, men langt de fleste kalder på Gud. De tror også, som Dem, at Gud har en finger med i alt; at hans vilje er allestedsnærværende, og at hans veje er uransaglige, og at hvis de råber højt nok, så vil de blive hørt. Samtidig har disse mennesker set og oplevet utallige grusomheder, som den selvsamme Gud må stå bag. Svarer det ikke til, at et offer tigger sin egen drabsmand om hjælp? Og hvordan kan der være kærlighed i sådan en bøn? Den må da være skabt af den pureste frygt og et desperat ønske om nåde? Men hvad nu hvis vi ser helt forkert på det? Hvad hvis det slet ikke er Gud, der står bag alle de disse grusomheder? Hvad hvis det slet ikke er Ham, som er skyld i den her forbandede krig? Måske er al denne verdens elendighed bare et vilkår, som selv ikke Gud har styrken til at fjerne. Vi er skabt i Hans billede; uperfekte. Men Han er den orden, der hjælper os med at udholde det frygtelige kaos omkring os. Kan De se, hvad jeg mener, Horn? Gud tipper vægtskålen, så der er balance mellem det gode og det onde. Jeg tror, Gud er det modsatte af Deres Gud. Jeg tror, Han kræver *intet* af os. Vi behøver ikke takke ham, vi behøver ikke tjene ham eller ofre os selv for ham. Han er ikke en diktator eller en tyran. Han står ikke oppe på talerstolen og kræver tilbedelse. Han går iblandt os. Han er ubetinget kærlighed, og vi tjener Ham bedst ved at elske os selv; ikke Ham. Er det ikke dét en far eller mor skal? Elske sit barn uanset hvad? Hvorfor skulle Gud være anderledes? Når vi står der – i en brølende flod af blod - og skærer det ene ben af efter det andet, og bjerget af amputeret lemmer vokser sig større og større, så er Gud omkring os og med os. Han holder de lidende sjæle i hånden, og han indgyder mod og håb i os der fører knivene. Måske er det endda Ham, det modbydelige svin til Kolle dansede med hver eneste aften. Gud er der for alle der har brug for Ham, uanset hvem de er, hvad de har gjort, eller hvilken side de kæmper på. Hans bud er tilgivelse og kærlighed. Ikke andet. Jeg ved godt, at sådan en Gud ikke ligefrem øger mine chancer for at overleve dagen i morgen, men i det mindste finder jeg trøst i, at uanset hvilken skæbne der skulle ramme mig og hvor frygtelig den end må blive, så vil jeg ikke være alene når det sker. Så vil han stå ved min side til det sidste. Han vil elske mig og tilgive mig, for alt hvad jeg er, og alt hvad jeg har gjort. Det, Horn, er min Gud.

Det ensomme hjerte

HANS HORN

Hvis Deres Gud tilgiver alt, skal man så aldrig stå til regnskab for sine handlinger?

VOIGTLÄNDER

Alle kommer til at stå til ansvar, på den ene eller anden måde, det er bare ikke Gud der svinger piskan.

HANS HORN

Hvem er det så?

VOIGTLÄNDER

Dem selv, Horn. Mennesket er en langt hårdere dommer end Gud. Den første gang vi to mødtes, sagde jeg, at jeg kunne se manglen på håb i Deres blik. Men jeg ser også skylden i Dem. Skammen. Den siver nærmest ud af Dem. Drypper fra Dem. Men ligesom alle andre har De også et valg, Horn. De kan søge tilgivelse fra Dem selv, for det De har gjort eller *ikke* gjort. Eller De kan lade skylden og skammen vinde. Måske overlever vi dagen i morgen, men kan vi overleve kampen, der kommer bagefter? Jeg har set nok til at vide, at man kan tage soldaten ud af krigen, men man kan ikke tage krigen ud af soldaten. Ved Gud, hvor er jeg dog blevet tørstig af alt det ævl. Skål, Horn.

VOIGTLÄNDER tømmer sit glas, men HORN drikker ikke.

22. SCENE: VEJEN HJEM

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

FORTÆLLER

Han ligger søvnløs i nattens mørke.

FORTÆLLER

Han hører råbene:

FORTÆLLER

”Russerne står i byen.”

FORTÆLLER

Han springer ud af sengen, griber sin kuffert og styrter ned i gården.

FORTÆLLER

Alle flygter; en mand på krykker kommer hoppende hen over gårdspladsen.

FORTÆLLER

Et dusin raske soldater har gemt sig bag i deres ambulance og trygler om lov til at køre med.

FORTÆLLER

De får lov til at blive.

FORTÆLLER

Landevejen ud af byen er tæt med flygtende tyskere. Det går kun frem i sneglefart.

FORTÆLLER

På begge vejsider står tiggende soldater, der bønfaller dem om at komme med i bilen, men bilen er stopfuld.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Et par af soldaterne på vejen prøver at rive dørene op til ambulancen, men mændene deromme slår og sparkes dem væk.

FORTÆLLER

En kampvogn kommer kørende forbi dem i modsat retning. Der sidder en flok døddrukne, syngende SS-soldater på vej til deres allersidste "Hurra."

FORTÆLLER

Kolonnen går i stå. Ambulancen holder oven på en bro og kan hverken komme frem eller tilbage.

FORTÆLLER

Her hører de nyheden, der spreder sig som en løbeild.

FORTÆLLER

"Tyskland har kapituleret."

FORTÆLLER

Den unge mand stiger ud af bilen.

FORTÆLLER

Han går frem til broens kant, spænder sin pistol fra og kyler den med hylster og det hele ned i floden.

FORTÆLLER

Han binder et rødt halstørklæde om halsen.

FORTÆLLER

Han er ikke længere en soldat.

FORTÆLLER

Kolonnen går i gang igen, og de kommer over broen.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

På vej hen til lejren bliver de mødt af tjekkere. De har alle sammen bind om armen og er bevæbnet med pistoler, geværer, håndgranater og knipler.

FORTÆLLER

De pifter ad den unge mand, spytter, slår og kaster med sten efter ham.

FORTÆLLER

Rygterne går i lejren. At alle de tilfangetagne tyskere vil blive overdraget til russerne, og så venter der dem noget værre end døden; et ophold i Sibirien.

FORTÆLLER

Der bliver enighed i gruppen. De må prøve at slippe forbi de amerikanske og russiske linjer og forsøge at finde hjem til Tyskland.

FORTÆLLER

De beslutter, at vove forsøget straks om aftenen, når det bliver mørkt.

FORTÆLLER

Utroligt nok forsøger ingen i lejren at stoppe dem.

FORTÆLLER

De kommer ud på den dunkle landevej i ambulancen. Der er helt øde.

FORTÆLLER

De bevæger sig forsigtigt frem, og sænker farten, når de kommer igennem landsbyer.

FORTÆLLER

Der bliver festet i hver en by. Tusinder af amerikanske soldater dingler skrålende omkring, skyder op i luften, og ingen tager notits af den lille ambulance, der snegler sig forbi dem.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

De holder hvil i en skovtykning. De prøver at få sig et par timers søvn inden de fortsætter flugten.

FORTÆLLER

Men de kan ikke sove. De er alt for nervøse og parate til at køre igen. Klokken er fire om morgenen.

FORTÆLLER

Men da går det op for dem, at det virker mistænkeligt, at ingen af soldaterne i ambulancen er sårede. De vil aldrig kunne passere en amerikansk kontrol, hvis ikke det ligner en rigtig sygetransport.

FORTÆLLER

De forbinder de tolv soldater, eller lægger gips om deres arme eller ben.

FORTÆLLER

De fortsætter.

FORTÆLLER

Solen bryder frem over horisonten. Det er Kristi Himmelfartsdag.

FORTÆLLER

Landevejen er stadig øde og forladt.

FORTÆLLER

De når frem til et byskilt med navnet Nepomuk.

FORTÆLLER

Navnet får dem til at bryde ud i en nervøs og forløsende latter. Nepomuk. Det lyder så sært.

FORTÆLLER

Men deres latter forstummer.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Om det næste hjørne befinder sig svært bevæbnede, uniformerede tjekkerne.

FORTÆLLER

De beordrer dem til at køre ambulancen ind på byens store, spøgelsestomme torv.

FORTÆLLER

Her står der mange forladte Værnemagtsbiler.

FORTÆLLER

20 bevæbnede mænd tvinger dem ud af ambulancen.

FORTÆLLER

Tjekkerne sparker og slår.

FORTÆLLER

Den unge mand får et slag i ryggen med en geværkolbe. Det er så hårdt, at han er lige ved at tude.

FORTÆLLER

En tjekke iført kz-fangedragt - med et ondt blik - styrter over til ham, og slår ham i jorden med en kæberasler.

FORTÆLLER

Tjekkerne har tydeligvis drukket, og de råber:

FORTÆLLER

”Tyskersvin, nu skal I dø.”

FORTÆLLER

Den unge mand og hans kammerater bliver placeret op ad en hvid mur.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Desperat forsøger de at parlamentere.

FORTÆLLER

At fortælle, at det er en stor misforståelse alt sammen. At de er læger, og at det er deres patienter.

FORTÆLLER

Har de ikke hørt om Genevekonventionen?

FORTÆLLER

Tjekkerne ignorerer dem.

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

FORTÆLLER

Han er 24 år.

FORTÆLLER

Der er støv i luften.

FORTÆLLER

En duft af forår.

FORTÆLLER

Fuglesang.

FORTÆLLER

Den unge mand kigger på sine kammerater.

FORTÆLLER

De står på en lang række.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Op ad muren.

FORTÆLLER

Foran skytterne.

FORTÆLLER

De er blege.

FORTÆLLER

De ryster.

FORTÆLLER

Våbnene rasler.

FORTÆLLER

Skytterne lægger an.

FORTÆLLER

Det er her den unge mand skal dø.

FORTÆLLER

Han lukker øjnene.

FORTÆLLER

Han ser sin elskede hustru i mørket; hendes gnistrende sorte hår, hendes smil og øjne.

FORTÆLLER

Han ser sin datter; hendes små fingre og tæer.

FORTÆLLER

Han tænker på Gud.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Hvor er Gud? Står han med hævet gevær, sammen med skytterne? Eller står han her? Ved siden ad dem; langs muren?

FORTÆLLER

Det er her den unge mand skal dø.

FORTÆLLER

Men det gør han ikke.

FORTÆLLER

Skikkelser.

FORTÆLLER

200 meter fra dem.

FORTÆLLER

Amerikanske kamptropper.

FORTÆLLER

En stemme skærer igennem:

FORTÆLLER

”Stop a moment.”

FORTÆLLER

Amerikanerne tjekker deres papirer. De får lov til at køre videre. Mod nord.

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Han betragter hver eneste blomst.

FORTÆLLER

Hvert eneste blomstrende kirsebærtræ og lytter til fuglenes sang.

FORTÆLLER

Som oplever han det alt sammen for første gang i sit liv.

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

FORTÆLLER

Han piller sine distinktioner af uniformsjakken.

FORTÆLLER

Han er skrumpet ind til næsten ingenting.

FORTÆLLER

Han står ret foran en 50 meter lang pløret mødding, hvor der for enden sidder en amerikansk officer.

FORTÆLLER

Han paraderer, med højt løftede ben, igennem møddingen, så han bliver sølet ind i lort.

FORTÆLLER

Han råber sit navn højt og tydeligt.

HANS HORN

HANS DETLEF HORN!

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Han får ordre på at kravle de sidste meter gennem møget, for at komme hen til løsladelses-papirerne, som amerikaneren har ladet falde ned i lortet.

FORTÆLLER

Og han gør det.

FORTÆLLER

Han får barberet alt håret af.

FORTÆLLER

Han bliver afklædt og spulet med vand og kemiske væsker.

FORTÆLLER

Han tager en kasket på, for at skjule sin isse.

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

FORTÆLLER

Han vandrer gennem et landskab dækket af aske og murbrokker.

FORTÆLLER

Han se de levende slæbe rundt på de døde.

FORTÆLLER

Og de døde, der tror, de stadig er levende.

FORTÆLLER

Og for hvert skridt han nærmer sig sin familie, forbereder han sig på det værste.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Han passerer stedet, hvor han engang sagde farvel til kvinden han elsker, inden hun forsvandt i tågen.

FORTÆLLER

Han kommer frem.

FORTÆLLER

Han holder vejret, af frygt for, at verden snart vil gå under.

FORTÆLLER

Han hører et råb.

FORTÆLLER

Han ser en kvinde komme løbende, som slynget ud af en orkan.

FORTÆLLER

Der er en ung mand.

FORTÆLLER

Der kommer hjem.

HANS HORN omfavner GRELEIN.

GRELEIN

Tag nu den kasket af, Hans.

HANS HORN

Nej.

GRELEIN

Det vokser ud igen. Det lover jeg dig.

23. SCENE: STØVET VI INDÅNDER

HANS HORN er blevet ældre. HORNS DATTER og SØN kommer hen til ham.

HORNS SØN

Hej, far.

HORNS DATTER

Er du klar, far?

HANS HORN

Jeg er klar.

De spiller: Beethovens cellosonate no. 3. i A-dur. Imens de spiller, sætter HORN sig over for GRELEIN, der sidder med ryggen til, så vi ikke kan se hendes ansigt. Han tager hendes hånd i sin. Selvom de fortsætter med at spille cello, hører vi ikke længere musikken, men kun HORNS ord:

HANS HORN

...toget holdt stop i Berlin. Jeg blev vækket af høje, vrede, råbende stemmer og nogle underlige dumpe lyde. Jeg satte mig op og kiggede ud. På sporet ved siden af stod et godstog som vores, der kun bestod af kreaturvogne, men hen over alle luftklapper var der trukket pigtråd. På perronen stod SS-vagter. Unge mænd i fint-pressede feltuniformer, med maskinpistoler og lange, tunge læderpiske. Konstant piskede de løs, mens de råbte. De dumpe lyde, jeg hørte, stammede fra kroppe, der blev smidt ud af vognene og landede på jorden. Bumb... og så et bump til. Det var nattens døde. Foran hver eneste godsvogn blev dyngerne bare større og større. De var alle i sribede dragter. De levende, som smed de døde ud, lignede også døde. De var rene skeletter og deres øjne næsten kun hulninger. Det var første gang jeg så kz-fanger, og først da forstod jeg rigtigt ordene: "Nyd krigen, Horn, freden bliver frygtelig." Jeg er bange for, Grelein, at jeg ikke har holdt mit løfte til dig. Den dag, inden jeg tog af sted, lovede jeg dig, at jeg ville komme tilbage, men... det rum jeg gik ind i, Grelein... det sted... hvad jeg har det derinde... jeg kan simpelthen ikke beskrive det... jeg blev advaret, men jeg tror ikke... jeg er bange for, at jeg ikke kom ud derfra igen, Grelein. Forstår du, hvad jeg mener?

Det ensomme hjerte

Cellomusikken vender tilbage, men er laver og ligger i baggrunden.

FORTÆLLER

Der er en mand.

FORTÆLLER

Han er 68 år.

FORTÆLLER

Han vrider sig i sengen.

FORTÆLLER

Han er bleg.

FORTÆLLER

Han ryster.

FORTÆLLER

Han råber på tysk.

FORTÆLLER

”Bomben kommen.”

FORTÆLLER

Som om han stadig er i krig.

FORTÆLLER

Der er en mand.

FORTÆLLER

Han lukker øjnene.

Det ensomme hjerte

FORTÆLLER

Og han bliver til støv.

FORTÆLLER

Til støvet i luften.

FORTÆLLER

Støvet vi indånder.

Cellomusikken stiger i styrke; de spiller cellosonaten færdig.

De stopper med at spille og ser på HORN.

HORN kysser GRELEIN på panden. Så rejser han sig og omfavner sin SØN og DATTER, og kysser dem begge på panden.

HANS HORN

Så. Nu spiller vi ikke mere.

HORN sætter sin cello væk og løsner strengene.

SLUT